

Kicsik, nagyok és a sárga irigység

2023 június 21. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Berlusconi az egyik utolsó karizmatikus politikus volt, ma a középszer?eké a világ

„F?nök vagyok, nem bíbel?döm a részletekkel”; Barack Obama „fiatal, jókép? és jól le is van barnulva” – az ilyen, olykor politikailag kevésbé korrekt megjegyzéseivel is emlékezünk az egy hete elhunyt Silvio Berlusconi. A

„Lovag”, ahogy az olasz sajtó nevezte, egyes magánéleti és céges ügyei ellenére évtizedekre gyökeresen megváltoztatta, átalakította Itáliát, a médiát, és futballrajongó országról lévén szó ráadásként a labdarúgás világát is.

A többszörös miniszterelnök valami olyasmire volt képes, amire csak – ahogy a görög fogalmaz – a „politikai él?lények” legfels? kategóriája képes: hogy minden ellenszél és ármány, politikai és jogi gáncsoskodás dacára a saját elképzelése szerint alakítsa egy országot, ráadásul egy jelent?s európai ország közéletét. Megel?zve ezzel a nála egyrészt fiatalabb, a politikába viszont ehhez képest is csak jóval kés?bb beleszólt Donald Trumpot. Ahogyan Orbán Viktort, a mai globális jobboldal másik kiemelked? alakját is, aki életkora alapján a fia is lehetett volna. Politikailag viszont így is örököse, megtanulva t?le többek között az alapigazságot: ha a f?sodorral szemben ellensúlyt akarsz képezni, legyen médiád, ha pedig futballmániás országban élsz, kell egy csapat – ahogy Minarik Ede egykori mosodás fogalmazott.

Berlusconi – aki pedig talán egy egyeneset nem tudott volna a labdába rúgni – az AC Milan elnökeként ötször emelhetette magasba a BEK-/BL-serleget, lepipálva ezzel a mai futballvilág koronázatlan királyát, Pep Guardiolt, aki egyel?re háromnál tart. Az 1980-as években pingpongos gyerekként asztalközébe?l magam is tanúja voltam, mi különbözteti meg a klasszist a szorgalmas középszer?t?l, a nagyot a kicsit?l. Az akkor már világbajnok Jónyer Istvánnak harmincéves kora dacára olykor már itt fáj, ott fáj, és hol a dereka, hol a karja körzésével próbált túllendülni ezen, amikor éppen a nyakára jött az ellenfél. A vége általában mégis az lett, hogy Jónyer távozatott gy?ztesként az asztaltól. Ez ugyanis – mint sok minden más –, alapvet?en képességek kérdése. Van, akinek meggy és van, akinek nem. A klasszis jut el?re.

Sokáig így volt ez a világpolitikában is. Ámde a mai világ mégis a középszernek kedvez. A jelszó: illeszkedj a sorba! Ugyanis a belé simulóknak, a szürkéknek áll a zászló. Bajnai Gordon például tökéletesen simul 2009-ben, kérészlet? miniszterelnöksége idején a nyugati világba, f?leg az amerikai elképzelésekbe. Kétszer járt az Obama-kormány idején Amerikában, 2009 szeptemberében New Yorkban, decemberben pedig, amikor Joe Biden akkori alelnök fogadta, Washingtonban. A gesztusokból, a visszhangokból nyilvánvaló volt: az amerikaiak a számukra megfelelő emberre találtak ebben a kisfiús megjelenés?, ámde pallérozott, alkalmazkodóképesnek tetsz? és angolul szépen beszél? – akkor még – fiatal emberben. Bajnai rendelkezett mindazokkal a képességekkel, amelyekre számítottak, beleértve a lojalitást is, amit feltételeztek róla. Nem t?nt különösebben öntörvény?nek, ellentétben el?djével, Gyurcsánnyal, akinek – nem, nem a 2006-os ?szödi beszédét vagy a rend?rterort, hanem – gyakorinak tartott moszkvai útjait kifogásolták az amerikaiak.

Bajnait viszont kedvükre valónak találták Orbánnal, a 2010-es választások esélyesével szembeállítva. Pedig nem lehettek illúziók: láthatták el?re, hogy 2010-ben kormányváltás következik Magyarországon. De mégis reménykedtek, hogy 2014 visszarendez?dést hozd majd. Ámde nem hozott, köszönhet?en az úgynevezett demokráciának, amelyet pedig a tengerentúlon is el?szeretettel t?znek a zászlajukra. Orbán, akinek tartottak a karizmájától, azóta is sorra nyer, Bajnai pedig ugyanúgy londoni bankárnak vonult vissza, ahogyan korábban Németh Miklós, egy-egy levitézett rendszer emblematikus alakjaként, az emberarcú gyurcsányizmus, illetve kádárizmus ledobott maszkjaként. („Tudod, a Miklós keresztény ember” – gy?zködött valaki még huszonöt éve is az Országgy?lés folyosóján mint kezd? újságíró. Meglehet, csak éppen a kádári el?zmények önmagukért beszéltek.)

Az amerikaiak mindenestre örülhetnek, mert hiszen ?k a felettes én, a kéretlenül az európai politika fölébe tornyosuló apafigura. A britek, akik az úgynevezett „különleges kapcsolat” jegyében a legszorosabb szövetségeseik, már jól idomítottak. Vezet?ik könnyen befolyásolhatók, mert rutintalanok, gyengék. 2010 óta, amióta Magyarországon Orbán Viktor másodszor is a kormányrúdhhoz lépett, David Cameron, Theresa May, Boris Johnson és Liz Truss mind-mind gyorsan ment a süllyeszt?be a Downing Street 10. lakójaként. Jelenleg Rishi Sunak él a nevezetes lakcímen. Milyen Sunak? Rishi. Oké. Csak emlékeztet?ül: mégiscsak Winston Churchill és Margaret Thatcher országaról beszélünk...

De a németek sem jártak sokkal jobban – ez ismét csak az amerikaiaknak kedvez. Kancellárjuk jelenleg Angela Merkel egykori hamuszürke helyettese, Olaf Scholz, a személyiségjegyévé lett gumikép? vigyarával. A 2021-es Bundestag-választást véletlenül nyerte meg, miután kereszténydemokrata ellenfele nála is alkalmatlanabbnak bizonyult. A német politika er?s emberei ma zuhanó népszerűségük dacára a Zöldek. Scholz valahogy úgy lehet

vele: a Zöldek egyedül is szét tudják zúzni Németország energia- és iparpolitikáját, mindennapjait, ezért sokat látott szocdem káderként igazán kár beszállnia ebbe a csetepatéba.

Mondják: csak a nagy háborúk termelnek ki nagy vezetőket. A briteknél Churchillt, a franciáknál De Gaulle-t, a németeknél Adenauert. De azért volt még egy nagy nemzedék. Európában Thatcher, Brandt, Kohl, Chirac, az olaszoknál pedig Berlusconi, Andreotti mellett az egyetlen fajsúlyos kormányfőjük a világháború óta. Az igazán nagyok szintjére fel nem érők persze voltak Rómában mások is: az utóbbi évtizedekben Prodi, Monti, Draghi. Úgynevezett professorék, akik olasz létükre jó angolsággal el tudják magyarázni a német kancellárnak Berlinben, miért úszik adósságban az országuk.

Európában ma Orbán emelkedik ki a többiek közül – most már rangidősként is. Az Európai Tanács legrégebben hivatalban lévő állam- vagy kormányfője, miközben az utálkozó kollégákat, például az osztrák Faymann-t vagy a svéd Löfvent rég elnyelte a süllyeszt. Amikor két éve itt járt, Andreas Rödder német történész erre azt mondta: a karizmatikusokat ma jobbra kicsinálja a nap huszonnégy órájában dübörgő közösségi média. Amit pedig jobbra az éliték tartanak a kezükben. Vannak persze e hatás alól kivételek: Trump, Orbán, Erdogan. Az örök túlélők. De át kell vészelnük az új média örök viharait.

Az immár újraválasztott Erdogan és Frank-Walter Steinmeier német szövetségi elnök találkozója a mai demokraciátfelfogások talán legélesebb kontrasztja volt, egyben pedig a lagátlátszóbb is. Steinmeier – a nyugati politikusoknak abban a hitében, hogy ők mindent, mindig jobban tudnak másoknál – demokráciából való kioktatással kószoltgatta Erdogant, aki már akkor is 26 millió, idén pedig már 28 millió voksot kapott országában. Mármost a helyzet az, hogy Steinmeiert viszont közvetlenül soha senki nem választotta meg a polgárok közül semminek. Azelőtt a szociáldemokrata Gerhard Schröder táskahordozója volt először Alsó-Szászországban, majd Berlinben. Az ő pályafutása baloldali pártkarrier.

A francia Macron ellentmondásos személyiség – és 2027-ben nem is választható újra, fiatalon mehet nyugdíjba –, az olasz Meloninak és Salvininek még bizonyítania kell. A nagy nyugat-európai országok közül a briteknél, a németeknél sehol senki a láthatáron, aki színt, netán akaratot hozhatna a mostani szürke, ámde Amerika érdekeinek tökéletesen megfelelő felhozatalba. A Trumppal, Orbánnal és Erdogannal, valamint a néhai Berlusconival szembeni támadókat jobbra az SI-, azaz a sárgairigység-faktor vezérli. ők is szeretnének a csúcsokon maradni. Csak nem tudnak, mert nem rendelkeznek az ehhez szükséges képességekkel.

Borítókép: Silvio Berlusconi (Fotó: AFP)

Szűcs László

www.magyar nemzet.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD

A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
